

disse Kontrolure for som en levende Kontrol at kontrolere, at Arbejderne trykker paa dette mekaniske Kontrolværk. Det er dog vist nok for meget. Der er sikkert ikke et Sted i hele Kongeriget Danmark, hvor man fører en saadan Dobbeltkontrol. Disse Forhold og mange andre Forhold kunde ordnes paa en mere naturlig Maade, hvorved Værkmestrene ikke spildte deres Tid med den Slags Smaatrakasserier, men fik mere Lejlighed til at passe det Arbejde, som egentlig paahviler dem.

Der findes ved Magasinet en Fuldmægtig, en Regnskabsfører, en Værkmester og en Formand og naturligvis det fornødne Personale, men man kunde uden Skade der spare en Fuldmægtig. Han udfører kun en Masse overflødige Skriverier, som forværrer Forholdene i Stedet for at forbedre dem. Jeg har villet henlede Sparekommissionens Opmærksomhed paa, at her var der sikkert Poster, hvor der kunde spares indenfor Administrationen af Statsbanerne.

Der er et andet Forhold, jeg vil omtale, nemlig Lønningsforholdene for Værkmestrene. Det er ikke saaledes, at jeg føler mig som Talsmand for Værkmestrene eller finder Anledning til at paatale deres Lønforhold, men der er alligevel et Forhold, som jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa. Der findes lige mange af 1ste og 2den Grads Værkmestre, og deres Løn er saa forskellig, at Slutlønnen er 350 Kr. højere for 1ste Grads Værkmestre end for 2den Grads. Naar nu 1ste Grads Værkmestrene havde et større Ansvar, var mere ledende end de andre, at de havde en større Uddannelse, kunde man forstaa dette Forhold. Men de udtages alle blandt Arbejderne. Er det i Maskinværkstedet, ansættes der en Maskinarbejder som Værkmester, og er det i et Træværksted, bliver det en Snedker, de har ens Uddannelse og lige Kvalifikationer. Men trods det, er der det mærkelige, at blandt disse Værkmestre, hvoraf der er 21 i 1ste og 21 i 2den Grad, findes der maaske 10 eller 12 af 2den Grad, som aldrig vil naa at komme i 1ste Grad, fordi de skal vente, til nogen i 1ste Grad dør, bliver pensioneret eller paa anden Maade kommer ud af Værkstedet. Jeg skulde ikke have omtalt denne Sag, hvis der ikke var dannet en Værkmesterforening, der for Resten vist er ved at gaa i Stykker, fordi 2den Grads Mestrene ikke kan faa deres Forhold frem, hvorimod 1ste Grad vil endnu højere op i Løn. Jeg synes nu ikke, der er nogen Anledning dertil, idet deres Slutløn er

3,360 Kr. Men nu vil de ikke gaa sammen med 2den Grads Værkmestrene, fordi Springet er for stort, naar de skal have disse Folk med. De gør saa Forsøg paa at komme 2 Lønningsklasser frem. De staar i 16de Lønklasse og vil op i 18de, og derved vilde Uligheden mellem de to Grader, som i Øjeblikket er 360 Kr., blive 450 Kr. Rigsdagen, den højtærede Minister eller Sparekommissionen, hvis den faar med dette at gøre, bør næppe gaa med til dette. Jeg synes, det var naturligere og rigtigere at udjævne denne Ulighed end at gøre den større, saa man satte alle Værkmestrene i een Klasse med bestemte Stigningstrin. Forholdene vilde da sikkert være langt bedre, end de i Øjeblikket er. Thi at den ene gaar og ser skævt til den anden, kan ikke undgaas, naar der er Folk, som kun staar 8 Aar i 2den Grad, inden de kommer op i 1ste, medens andre maaske kan gaa i 20 Aar, inden de kommer derop. Det er for stor en Ulighed.

Jeg har nogle enkelte Bemærkninger endnu at gøre til den højtærede Minister. Det er mange mærkelige Afgørelser, der finder Sted indenfor Statsbanerne, saa mærkelige, at man ikke rigtigt kan forstaa dem. Der er saaledes en Ordrebestemmelse, som siger, at en Arbejder kun kan have 21 Dages Tjenestefrihed paa et Aar, og deri er saa medregnet de 6 Dages Ferie, som Arbejderne har. Disse 21 Dage kan i Almindelighed slaa til for maaske de 99 pCt. af Arbejderne, ja maaske endog for endnu flere. Men der er en Mand her i København, der staar som Leder for de faglige Organisationer indenfor Statsbaneværkstederne. Han har indgivet Ansøgning om at faa Dispensation fra denne Ordrebestemmelse, men dette er blevet ham nægtet. Jeg synes, det er mærkværdigt, at man kan tage saa tungt paa et saadant Forhold, thi han staar paa Akkord, og for den Tid, han spilder, faar han ingen Løn. Det er mærkeligt, at man afviser en saadan Mand, fordi han maaske kommer til at faa Brug for et Par Dage mere end de 21, det gaar jo paa hans egen Konto. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at Manden faar den Dispensation, han søger, saa at der ikke bliver nægtet ham Tjenestefrihed, naar han paa Kammeraternes Vegne skal møde for at varetage deres Interesser.

Jeg nævnede sidste Aar en Del Andragender, som var indsendte af Arbejderne, men hvorpaa der endnu ikke forelaa noget Svar. Nu er der atter gaaet et Aar, og